

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce:

Ing. J. F.,
bytem X,

zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Sedláčkem,
se sídlem Dlouhá 705, Praha,

proti

žalovanému:

1) **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

2) **město Libčice nad Vltavou,**
se sídlem Náměstí Svobody 90, Libčice na Vltavou,

za účasti

osob zúčastněných na řízení:

1) **RHG spol. s r.o.,** IČO: 61852287,
se sídlem Tiché údolí 376, Roztoky,

zastoupena advokátem Mgr. Robertem Tschöplem,
se sídlem Pod Křížkem 428, Praha,

2) **CETIN a.s.,** IČO 04084063,
se sídlem Českomoravská 2510, Praha,

3) **Ing. P. P.,**
bytem X,

4) **M. N.,**
bytem X,

5) **J. N.,**
bytem X

6) **Bc. A. K.,**
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2021, č. j. 122460/2021/KUSK a o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města Libčice nad Vltavou,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. 1 ze dne 6. 10. 2021, č. j. 122460/2021/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný č. 1 je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta JUDr. Pavla Sedláčka.
- III. Návrh na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města Libčice nad Vltavou, se odmítá.
- IV. Žalobce a žalovaný č. 2 nemají vzájemně právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. 1 ze dne 6. 10. 2021, č. j. 122460/2021/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Libčice nad Vltavou (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 6. 2021, č. j. MeULi/1472/2021/2/2019/SÚ. Rozhodnutím stavebního úřadu byla osobě zúčastněné na řízení č. 1 (dále též „stavebník“) umístěna stavba: Klidné místo, X, na pozemcích parc. č. XA,, XB a XC v katastrálním území X a na pozemku parc. č. 119/1 v kat. území Letky (dále jen „stavba“).
2. Žalobce předně namítl rozpor stavby s územním plánem města Libčice nad Vltavou (dále jen „územní plán“). Jádrem jeho argumentace je tvrzení, že územní plán na stavebních pozemcích stanoví funkční využití „plocha občanské vybavenosti (OV)“, avšak stavba by však z hlediska svého uspořádání a konstrukce nesloužila toliko jako léčebna pro dlouhodobě nemocné (dále je „LDN“) a nemohla by tudíž plnit výhradně požadovanou funkci stavby občanské vybavenosti. Ze schémat Projektové dokumentace vztahujících se k 1. a zejména 4. nadzemnímu podlaží Stavby vyplývá, že tyto zahrnují 21 bytů s kuchyňským koutem, 2 nadstandardní byty, 1 lékařský pokoj s kuchyňským koutem a 2 kanceláře, vše vždy s vlastním sociálním zařízením. V 1. nadzemním podlaží se má nacházet mimo jiné 16 bytů o dispozici 1+kk. Ve 4. nadzemní podlaží se pak má nacházet 1 byt o dispozici 1+kk a podlahové ploše cca 36 m² s nezapočítávanou vlastní terasou, 4 byty o dispozici 2+kk a podlahové ploše cca 50 m² s nezapočítávanou vlastní terasou, 1 byt o dispozici 2+kk a podlahové ploše cca 83 m² a 1 byt o dispozici 3+kk o podlahové ploše cca 130 m² s nezapočítávanou terasou (cca 100 m²), 2 kanceláře s vlastním sociálním zařízením a 1 lékařský pokoj s kuchyňským koutem a vlastním sociálním zařízením o podlahové ploše cca 60 m². Dle žalobce je zjevné, že shora uváděné bytové prostory funkci LDN jistě plnit nebudou, jelikož ani z hlediska svého uspořádání a dispozice nemohou. Shodně tyto bytové prostory v 1. a 4. nadzemním podlaží nebude možno funkčně využívat ani jako školská, kulturní, zdravotnická, sociální či jiná zařízení přípustná dle územního plánu k umístění na plochy občanské vybavenosti. Naopak, je vysoce pravděpodobné, že se jedná o případ

skrytého záměru stavebníka umístit a vybudovat stavbu (byť částečně) koncipovanou (nepřípustně) jako bytovou výstavbu na pozemku vymezeném územním plánem výslovně jakožto plocha občanské vybavenosti (OV). Pro dokreslení výše uvedeného žalobce poukázal na skutečnost, že součástí stavby má být též vybudování parkoviště s celkem 33 parkovacími stáními (17 vně budovy a 16 v suterénu), což nepochybně poukazuje na skutečnost výše namítanou, tj. skrytý záměr stavebníka umístit a vybudovat stavbu koncipovanou (nepřípustně) jako bytovou výstavbu na pozemku vymezeném jakožto plocha občanské vybavenosti (OV), neboť uvedené množství parkovacích stání skutečně odpovídá více než 20 bytovým jednotkám, které má stavebník v úmyslu na pozemku občanské vybavenosti zbudovat v rámci stavby, nikoliv domu s pečovatelskou službou. Stavba navíc nesplňuje podmínky pro její umístění na ploše občanského vybavení dle § 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., obecných požadavků na využívání území (dále jen „Vyhláška 501“).

3. Žalobce dále uvedl, že ani v případě, že by snad navrhovaný záměr zčásti vyhovoval normovanému funkčnímu využití pozemku, na který má být v rámci územního řízení umístěn, skutečnost, že zbylá část záměru (jako v případě stavby a jejího umístění na pozemek též za účelem bydlení / bytové potřeby) vyhovovat přípustnému využití pozemku dle platného územního plánu nebude, představuje zásadní překážku pro umístění záměru do území, a tedy též pro vydání příslušného územního rozhodnutí. Platí totiž, že stavební úřad nemá žádný prostor pro správní uvážení a pokud zamýšlená stavba není zcela v souladu s přípustným využitím daného území podle územního plánu, nesmí vydat rozhodnutí o jejím umístění a musí žádost zamítnout.
4. Žalobce dále namítl rozpor navrhované stavby z hlediska jejích obecných vlastností ve vztahu k místním pozemním komunikacím. Jak vyplývá z Vyhlášky 501, je nutno v rámci plnění cílů územního plánování s ohledem na charakter území vymezovat pozemky, stanovovat podmínky jejich využívání a umísťování staveb na nich tak, aby nedocházelo ke zhoršování kvality prostředí a hodnoty území, přičemž pozemek je nutno vymezit tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním, umožňoval využití pro navrhovaný účel a byl dopravně napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci. V tomto duchu došlo k vymezení pozemku prostřednictvím územního plánu jakožto plochy občanské vybavenosti (OV), ovšem s přihlédnutím k místním poměrům, včetně poměrů dopravních. Při detailním posouzení stavebního záměru je však zjevné, že umístění stavby by bylo v rozporu s obecnými požadavky na umísťování staveb dle § 23 Vyhlášky 501. Jak totiž uvádí citované ustanovení ve svém prvním odstavci, stavby se podle druhu a potřeby umísťují tak, aby bylo umožněno jejich řádné napojení na pozemní komunikace v takové podobě, aby toto připojení staveb na pozemní komunikace svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovalo požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Vzhledem k charakteru navrhované stavby (resp. dopadům její realizace a následnému provozu dle dostupné projektové dokumentace) je však třeba uzavřít, že místní dopravní infrastruktura není dostatečně dimenzována na související nárůst provozu spojeného s provozováním stavby dle jejího stavebníkem navrhovaného funkčního určení, a to zejména s ohledem na to, že veškeré sousedící pozemní komunikace jsou toliko obslužné pozemní komunikace III. třídy, představující zásadní hrozbu pro plynulost a bezpečnost provozu v případě potenciálního budoucího provozu stavby dle podmínek nastíněných stavebníkem v projektové dokumentaci. Vzhledem k prohlášením stavebníka ohledně zřízení léčebny pro dlouhodobě nemocné lze očekávat zvýšené požadavky na stravování, hygienu, prádelnu a

další související služby, aniž by však projektová dokumentace jejich poskytování blíže upřesňovala. Bez zajištění adekvátního zázemí budou muset být tyto služby poskytovány třetími subjekty, tj. externě, a proto lze též předpokládat zvýšení provozu technických, nákladních a jiných obslužných vozidel pro potřeby poskytování shora citovaných či dalších služeb pro pacienty léčebny pro dlouhodobě nemocné.

5. Žalobce rovněž namítl, že stavební úřad dovozuje, že vzhledem k tomu, že Územní plán obsahuje ve vztahu k funkčnímu využití ploch občanské vybavenosti (OV) v rámci tzv. podmíněného funkčního využití též položku „*bydlení v rámci staveb s nebytovou funkcí*“, je umístění Stavby na Pozemku bez dalšího v pořádku a nekoliduje s jeho podmíněným funkčním vymezením. S takto uvedeným závěrem však žalobce nesouhlasí. Jak se totiž podává z aplikovatelné judikatury Nejvyššího správního soudu, i přesto, že platí, že není zakotveno *expressis verbis*, aby v případě podmíněně přípustných činností, stanovených pro jednotlivé plochy s rozdílným způsobem využití (tak, jako je tomu v případě katastrálního území obce Libčice nad Vltavou), byly v textové části územního plánu stanoveny konkrétní podmínky, na jejichž základě by měla být přípustnost konkrétního záměru využití posuzována, je vždy ze strany příslušného stavebního úřadu nezbytné, aby byl příslušný stavební záměr (a jeho soulad s územním plánem) vždy řádně *ad hoc* posuzován se zřetelem na koordinaci cílů a úkolů územního plánování v dané lokalitě, které nepovedou ke

zhoršení kvality prostředí a hodnoty území (§ 20 odst. 1 Vyhlášky 501), a takové posouzení bylo vždy řádně odůvodněno. Navíc takové využití je dle územního plánu realizovatelné (povolitelné) pouze po pečlivém individuálním posouzení povolujícím orgánem, k čemuž v projednávané věci rovněž nedošlo.

6. Žalobce rovněž namítl, že stavební úřad nemohl přihlídnout k výsledkům stavební činnosti stavebníka ve zcela odlišných katastrálních územích. Dále namítl, že orgány územního plánování ve svých stanoviscích vycházely z neaktuálního znění územního plánu (ve znění změny č. 5). Rovněž uvedl, že orgány územního plánování vycházely z neúplné, resp. neodpovídající Projektové dokumentace.
7. Žalobce dále namítl rozpor stavby s estetickými a urbanistickými požadavky dotčeného území. Uvedl, že stavba výrazným způsobem nezapadá do již existující zástavby. Vzhledem ke skutečnosti, že stavební pozemek je ze dvou nejintenzivněji zastavěných stran obklopen zástavbou rodinných domů, pro něž je územním plánem dále zakotveno výškové omezení zde umístěných staveb na maximálně 2 nadzemní podlaží (tj. typicky rodinné domy zbudované pro naplnění dominantní obytné funkce, zajišťující optimální nerušené prostředí ve stavbách pro bydlení na těchto plochách), je zjevné, že navrhovaná Stavba se svými celkem 5 podlažími bude okolní zástavu zásadním způsobem převyšovat, když Stavba neodpovídá ani zčásti proporcím okolní zástavby. Navrhovaná stavba by měla dosáhnout výšky téměř 15 metrů nad úrovní paty její budovy, tj. dvojnásobné hodnoty než bezprostředně sousedící stavby. Je proto vyloučeno, že by takto zbudovaná stavba nepřinesla do této jinak klidné bytové (rezidenční) lokality negativní vliv na okolní pozemky a stavby pro bytovou funkci na nich umístěné. V této otázce je dále třeba připomenout, že Vyhláška 501 stanoví v § 25 odst. 1, že umísťované stavby a jejich vzájemné odstupy musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické a celou řadu dalších, a to včetně požadavků na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Žalobce v tomto bodě dodává, že v důsledku již zmiňované výšky navrhované stavby, a dále v důsledku skutečnosti, že plán stavby počítá s umístěním oken též na stěně stavby situované směrem do existující zástavby rodinného

bydlení, zde vzniká významné riziko narušování soukromí domácností vlastníků bezprostředně sousedících rodinných domů. Je tak zřejmé, že realizací současného návrhu stavby dojde k nepřiměřenému narušení kvality prostředí a bydlení sousedících obyvatel v obci a též k zásadnímu narušení urbanistického rázu okolí. Žalobce proto jako očividný problém ve vztahu k projednávanému stavebnímu záměru a jeho realizaci vidí hrozbu možného narušení odpovídající míry kvality prostředí. Realizace stavby by měla zásadně negativní vliv na pozemek žalobce, na stavbu na něm umístěnou a na obecnou pohodu života (bydlení) žalobce též z důvodu zastínění pozemku žalobce, čímž by se zvýšila vlhkost, snížila by se teplota a zhoršilo by se obytné a rekreační využití jeho pozemku a stavby zde umístěné. Nadto je nutno připomenout, že případné důsledky realizace stavby zásadním způsobem zasahující do existující zástavby rodinného bydlení, představují významné riziko narušování kvality bytového komfortu i riziko budoucího významného znehodnocení investic pro vlastníky sousedících rodinných domů (včetně žalobce).

8. Žalobce dále namítl, že se správní orgány s jeho námitkami ve svých rozhodnutích nevypořádaly. Žalobce rovněž namítl, že stavební úřad dostatečně neodůvodnil, proč ve věci doručoval veřejnou vyhláškou. A dále žalobce namítl, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, čímž porušily zákaz legality a také porušily zásadu zákazu zneužití správního uvážení.
9. Žalobce současně podal návrh na zrušení části územního plánu. Jelikož soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro jeho věcné projednání, obsahem tohoto návrhu se blíže nezabýval.
10. Žalovaný č. 1 ve svém vyjádření uvedl, že byl vázán závazným stanoviskem orgánu územního plánování, které bylo potvrzené i nadřízeným orgánem územního plánování. Dále uvedl, že změna č. 6 územního plánu se předmětných pozemků nijak netýkala.
11. Osoba zúčastněná na řízení č. 2 se k žalobě nevyjádřila.
12. Osoby zúčastněné na řízení č. 4-6 se zcela ztotožnily s žalobní argumentací.
13. Osoba zúčastněná na řízení č. 3 ve svém vyjádření uvedla, že všechny dokumenty v odvolacím řízení doručoval žalovaný č. 1 prostřednictvím své úřední desky, v čemž spatřuje základní pochybení. Stavební úřad, pokud obdržel nějaké dokumenty týkající se odvolacího řízení, tyto dokumenty na úřední desku nezveřejnil a odvolatelé tedy nebyli informováni o jednotlivých krocích žalovaného č. 1. Odvolatelé se tak o probíhajícím řízení a jeho průběhu vůbec nic nedozvěděli. Lze se dohadovat, zda tak bylo činěno z neznalosti, nedbalosti nebo dokonce záměrně. Žalovaný č. 1 dále z neznámého důvodu nedodržel zásadu rovnosti účastníků a právním zástupcům žalobce doručoval dokumenty do datové schránky. Přestože i osoba zúčastněná na řízení č. 3 je držitelkou datové schránky, žádný dokument týkající se odvolacího řízení, v němž byla odvolatelkou, jí žalovaný č. 1 nedoručil. Tvrdí tedy, že napadené rozhodnutí nenabýlo právní moci, protože nebylo doručeno všem účastníkům řízení.
14. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 ve svém vyjádření uvedla, že územní plán jako přípustné funkční využití ploch občanské vybavenosti, mezi které spadá také pozemek p. č. XA, řadí mimo jiné zdravotnická zařízení (rehabilitace, poliklinika, lékařské ordinace, lékárny, jesle) a sociální zařízení (domy s pečovatelskou službou, domovy důchodců apod.). Dotčená stavba má sloužit jako LDN, která spadá do přípustného funkčního využití

dotčeného území. Ubytovací jednotky vymezené v předmětné stavbě mají sloužit jako ubytování pro seniory využívající služby LDN. Ačkoliv žalobce podrobně odkazuje na územně plánovací dokumentaci a související předpisy, jeho námitky vztahující se k účelu stavby vychází pouze z nepodložené domněnky, že osoba zúčastněná na řízení č. 1 se pokouší prostřednictvím LDN neoprávněně realizovat bytovou výstavbu na území, ve kterém podle územně plánovací dokumentace není možné takovou výstavbu realizovat. Žalobce přitom nijak nezpochybňuje, že hlavním účelem stavby by i s ohledem na jím namítané nejasnosti využití bytů projektovaných v rámci stavby, měla být funkce LDN. S přihlédnutím k tomu si lze jen těžko představit, že by LDN mohla skýtat atraktivní místo k bydlení mimo zamýšlené ubytování personálu a seniorů využívajících zdravotnické nebo sociální služby poskytované v tomto zařízení. Využití ubytovacích prostor nezávisle na funkci stavby jako LDN je tedy zjevně nelogické. Jednotlivé ubytovací jednotky vymezené v projektové dokumentaci přitom nemají obvyklé parametry bytů, kdy například chybí dostatečně dimenzované úložné prostory a servisní zázemí bytů. Předpokládá se totiž, že ubytovaní budou využívat servisních služeb poskytovaných personálem. Stavba přitom obsahuje pouze dva služební byty ve východním křídle. Naznačené kuchyňské kouty v pokojích LDN jsou dány pouze jako možnost, pokud by některé pokoje byly uvažovány jako nadstandardní. Obecně je záměr totiž koncipován tak, aby poskytl pacientům kvalitní ubytování. Dispozice podlaží jako celek je přitom evidentně pro provoz LDN uzpůsobena. Osoba zúčastněná na řízení zde poukazuje také na to, že stavba obsahuje i prostor pro zřízení lékárny a ordinace lékařů, což dále potvrzuje její účel.

15. K námitce žalobce, podle které místní dopravní infrastruktura ve vztahu k pozemku a jeho okolí není dostatečně dimenzována na související nárůst provozu spojený s provozováním stavby dle jejího stavebníkem navrhovaného funkčního určení, osoba zúčastněná na řízení č. 1 konstatuje, že tato námitka je pouze spekulativní, a nevychází z žádných konkrétních tvrzení nebo zjištění učiněných ve správním řízení.
16. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 dále uvedla, že stavební úřad nepochybil, pokud se otázkou podmíněného funkčního využití individuálně nezabýval, jelikož tato otázka nebyla v řízení relevantní, jelikož předmětná stavba má plnit deklarovanou funkci LDN.
17. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 rovněž uvedla, že z hlediska estetického a urbanistického je ráz a typ stavby koncipován v souladu s požadavky územně plánovací dokumentace – tedy jako solitérní stavba vysokého architektonického standardu uzpůsobené dané funkci. Jelikož se jedná o stavbu občanské vybavenosti a navíc solitérní, je žádoucí, aby tato skutečnost byla na první pohled patrná. Z toho je dále zřejmé, že vůči okolním rodinným domům bude tato stavba vždy působit do určité

míry kontrastně. To je dáno její odlišnou funkcí oproti okolní zástavbě rodinných domů, která je však zcela v souladu s územním plánem. Tento kontrast sám o sobě nepředstavuje důvod pro neumístění stavby.

18. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 dále uvedla, že obecná míra soukromí standardní v zástavbě rodinných domů nebude významným způsobem narušena. Jak konstatoval též stavební úřad, balkony umístěné směrem k rodinnému domu jsou ve vzdálenosti větší než 25 m, a nedojde tak k vyšší ztrátě soukromí, než je v okolí obvyklé. Stávající rodinné domy mají také mezi sebou menší rozestupy, než činí vzdálenost nové stavby od rodinných domů. Ke „snížení“ odstupových vzdáleností tedy zjevně nedojde. Pokud jde o zastínění, pak výkres zastínění okolních domů byl zhotoven a je z něho patrné, že výška ani poloha stavby není

způsobilá zastínit okolní obytné domy nad dovolenou míru. Stavební úřad konstatoval, že dle stínové studie, přiložené k dokumentaci (měřeno 10. 3. 2019), stavba dodrží podmínky § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, které se zabývají prosluněním. Žalobce přitom tento závěr nijak konkrétně nevyvrací.

19. Žalobce v replice argumentoval obdobně jako v žalobě. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 na tuto repliku reagovala podáním, které rovněž nepřineslo nové skutečnosti nad rámec dosavadní argumentace.

Obsah správního spisu

20. Stavebník podal dne 13. 9. 2018 žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby.

Dne 27. 11. 2018 vydal orgán územního plánování souhlasné závazné stanovisko ke stavbě, v němž popsal stavbu, zrekapituloval regulativ územního plánu pro plochu občanské vybavenosti a uvedl, že se jedná o zdravotnické zařízení s podílem bytů, které se vztahují k hlavnímu účelu stavby.

21. Dne 23. 9. 2019 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým stavbu umístil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako v žalobě (viz body 2-7 rozsudku).

22. Dne 3. 4. 2020 nadřízený orgán územního plánování potvrdil souhlasné stanovisko orgánu územního plánování. V odůvodnění tohoto potvrzení uvedl, že záměr navrhovaný na pozemku parc. č. XA, je v souladu s územním plánem, neboť se jedná o LDN, která spadá do přípustného funkčního využití dotčeného území. Nadřízený orgán územního plánování přitom nijak nezpochybňuje, že hlavním účelem stavby, by i s ohledem na námítky odvolatelů, týkající se nejasného využití bytů projektovaných v rámci stavby, měla být funkce LDN. V návrhové dokumentaci se jedná o zdravotnické zřízení s podílem bytů, které se vztahují k hlavnímu účelu stavby. Z hlediska estetického a urbanistického je podle stavebníka ráz a typ stavby koncipován v souladu s požadavky územně plánovací dokumentace – tedy jako solitérní stavba určitého architektonického standardu uzpůsobená dané funkci. Proto je samotná funkce záměru a plánovaná podoba budovy svým vzhledem a uspořádáním odlišná od okolní zástavby a bude v rámci svého okolí působit, dá se konstatovat, kontrastně. Odvolatelé přitom neuvádějí žádné konkrétní zkušenosti, které by narušení pohody bydlení ve smyslu výše uvedené definice prokazovaly, respektive alespoň zpochybňovaly závěry závazného stanoviska nebo závěry obsažené v projektové dokumentaci. Obecná míra soukromí standardní v zástavbě nebude významným způsobem narušena. Dle projektové dokumentace stavba žádným způsobem nenarušuje regulativy stanovené územně plánovací dokumentací (dodržování odstupů od okolních budov atd.).

23. Dne 18. 5. 2020 vydal žalovaný č. 1 rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 9. 2019 a věc mu vrátil k novému jednání.

24. Dne 8. 6. 2021 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým stavbu znovu umístil. V odůvodnění odkázal na souhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování. Rovněž uvedl, že stavebník již provozuje další 2 obdobná zařízení (Kralupy nad Vltavou, Roztoky) a stavební úřad nemá důvod

předjímat, že by nová stavba byla využívána k účelům, pro které není navržena. Byt pro majitele stavby nekoliduje s podmíněným funkčním využitím ploch občanské vybavenosti.

25. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání (obsahově obdobné podané žalobě), které žalovaný č. 1 napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že je vázán závazným stanoviskem orgánu územního plánování, potvrzeným v předešlém odvolacím řízení nadřízeným orgánem územního plánování. K tomu doplnil, že z obsahu závazného stanoviska příslušného orgánu územního plánování je patrné, že toto stanovisko posoudilo záměr stavby jak z povahy vymezené plochy územním plánem pro účel stavby, tak se zabývalo jeho výškou, počtem podlaží a účelem vlastních vnitřních dispozicí. Žalovaný č. 1 je proto toho názoru, že orgán územního plánování posoudil záměr stavby komplexně a své stanovisko řádně odůvodnil.

Posouzení věci soudem

26. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
27. Následně proto soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud shledal, že žaloba je důvodná.
28. Jelikož žalobce napadá tu část napadeného rozhodnutí, jež vychází ze závazných stanovisek orgánů územního plánování, považuje soud za nezbytné prvně se vyjádřit k povaze závazných stanovisek a jejich přezkumu ve správním a soudním řízení.
29. Podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
30. Podle § 149 odst. 6 správního řádu jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.
31. Podle § 149 odst. 7 věty první správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
32. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán rozhodující ve věci samé (v projednávané věci stavební úřad) není oprávněn samostatně posuzovat oblast „pokrytou“ závazným stanoviskem, naopak obsah závazného stanoviska je pro něj závazný a je povinen z něj vycházet. Pakliže je ve věci k určitému záměru vydáno negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu, správní orgán žádost bez dalšího zamítne. Ustanovení § 149 odst. 6 správního řádu je přitom vyjádřením zásady procesní ekonomie, jelikož negativní závazné stanovisko předurčuje rozhodnutí správního orgánu ve věci samé a další dokazování by na tom nemohlo již nic změnit – jeho provádění by tedy bylo neúčelné. Pokud pak účastník v odvolání zpochybňuje zákonnost a správnost závazného stanoviska, není odvolací správní orgán oprávněn posoudit tuto otázku sám, nýbrž je povinen obrátit se na správní orgán nadřízený orgánu, který závazné stanovisko vydal. Nadřízený správní orgán pak závazné stanovisko přezkoumá, a buďto jej potvrdí, nebo změní. Závěrem nadřízeného správního

orgánu je odvolací správní orgán vázán a je-li negativní závazné stanovisko potvrzeno, žádosti nelze vyhovět. Soud pak v rámci žaloby proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu může podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat i zákonnost závazných stanovisek, ze kterých odvolací správní orgán vycházel.

33. V projednávané věci soud především konstatuje, že potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování bylo vydáno v rámci „prvního“ odvolacího řízení, které skončilo zrušením rozhodnutí stavebního úřadu. Poté, co bylo vydáno druhé rozhodnutí stavebního úřadu, již žalovaný nadřízený orgán územního plánování neoslovil. Takto však postupovat nelze. Ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu jednoznačně ukládá odvolacímu správnímu orgánu v případě, že odvolání směřuje obsahově proti závaznému stanovisku, předložit věc k posouzení příslušnému správnímu orgánu (zde nadřízenému orgánu územního plánování). Právní úprava přitom neobsahuje žádnou výjimku z této povinnosti pro případy, kdy někdy v minulosti dotčený správní orgán již danou věc posuzoval. Je to ostatně logické – v průběhu času se mohou měnit jak poměry v území (faktické i právní), tak argumentace účastníků, s níž se při potvrzování prvostupňového závazného stanoviska bude potřeba vypořádat. Soud si je vědom, že jistě mohou nastat případy, kdy se od doby vydání předchozího stanoviska dotčeného orgánu poměry (a argumentace odvolatelů) nijak zásadně nezměnily, i k takovému závěru je ovšem příslušný dotčený orgán, který v takovém případě může jistě v novém potvrzení prvostupňového závazného stanoviska odkázat na potvrzení předešlé.
34. Soud tak shrnuje, že žalovaný pochybil, pokud k odvolání žalobce (které obsahovalo rozsáhlou argumentaci o rozporu stavby s územním plánem a s estetickými a urbanistickými požadavky na dotčené území) nezajistil nové posouzení nadřízeným orgánem územního plánování v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu. Tím žalovaný zapříčinil procesní vadu, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí a jeho rozhodnutí je proto nutné zrušit. K tomu soud dodává, že jelikož podaná žaloba směřovala proti obsahu závazných stanovisek, musel k této procesní vadě přihlídnout z úřední povinnosti, i když žalobce na toto pochybení výslovně neupozornil (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 – 66, ve kterém obdobná vada rovněž nebyla namítána a stěžovatel namítal toliko nepřezkoumatelnost a nezákonnost závazného stanoviska)
35. Žalobce dále namítl, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkami. Tato námitka je rovněž důvodná. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že *„[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“* (rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109). Obdobně z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti.“* (rozsudek ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84). Jak však konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2.

2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí“. Srovnej též např. rozsudek ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018 – 21.

36. Pokud jde o náležitosti obsahu závazného stanoviska, NSS ustáleně judikuje, že na obsah závazného stanoviska nelze v plném rozsahu vztáhnout požadavky, které správní řád, případně další právní předpisy kladou na samostatné správní rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013 – 97, č. 3137/2015 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150, č. 2381/2011 Sb. NSS, nicméně zdůraznil, že „obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí“. Jedině tak je možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jako subsumovaného správního aktu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s.
37. V rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017 – 32, NSS konstatoval, že „dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dotčené orgány mají povinnost poskytnout správnímu orgánu, který vede řízení, všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jenž řízení vede.“
38. Jak zdůraznil NSS v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 – 65, právě nadřízený dotčený orgán státní správy je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně

měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 7 správního řádu obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i přdestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.

39. V projednávané věci soud předně konstatuje, že závazné stanovisko orgánu územního plánování v zásadě postrádá jakékoli odůvodnění. Po popisu záměru a rekapitulaci příslušného regulativu územního plánu pouze suše konstatuje, že využití i podmínky prostorového uspořádání stavby odpovídají územnímu plánu s tím, že se jedná o zdravotnické zařízení s podílem bytů, které se vztahují k hlavnímu účelu stavby. Proti tomu žalobce ve všech svých podáních obsáhle argumentoval s tím, že tvrdil, že 1) pokud stavba bytů zčásti nevyhovuje územnímu plánu, nelze ji povolit, 2) podíl bytů je natolik rozsáhlý, že se jedná o „skrytou“ bytovou výstavbu a dále 3) poukazoval na okolnosti, na jejichž základě zpochybňoval argumentaci stavebníka o bytech pro seniory (např. nedostatečná bezbariérovost). Nadřízený orgán územního plánování však této argumentaci vůbec nevěnoval pozornost. Ve svém potvrzujícím závazném stanovisku pouze konstatoval, že hlavním účelem stavby by měla být funkce LDN. V návrhové dokumentaci se jedná o zdravotnické zařízení s podílem bytů, které se vztahují k hlavnímu účelu stavby. Takové vypořádání je však zcela nedostatečné, jelikož na odvolací argumentaci nijak nereaguje. Rovněž vypořádání argumentace žalobce, pokud jde o estetické a urbanistické požadavky a pohodu bydlení je zcela nedostatečné, jelikož nadřízený orgán územního plánování pouze konstatuje, že žalobce (a ostatní odvolatelé v prvním odvolacím řízení) neuvádí žádné konkrétní zkušenosti, které by narušení pohody bydlení ve smyslu výše uvedené definice prokazovaly, respektive alespoň zpochybňovaly závěry závazného stanoviska nebo závěry obsažené v projektové dokumentaci. To

však není pravda, jelikož žalobce již ve svém prvním odvolání uvedl argumenty, které o možném narušení pohody bydlení *prima facie* svědčí (významné zvýšení provozu obslužných vozidel, narušení soukromí pohledovými imisemi, narušení rezidenčního charakteru lokality stavbou cca 2x vyšší než okolní zástavba, omezením výhledu a oslunění). Na žádnou z těchto námitek však nadřízený orgán územního plánování vůbec nereagoval. Soud tedy shrnuje, že závazná stanoviska orgánů územního plánování jsou v projednávané věci nepřezkoumatelná pro nedostatečné odůvodnění a žalovaný tím, že nezajistil jejich doplnění, způsobil nezákonnost svého rozhodnutí.

40. Pokud pak jde o napadené rozhodnutí, to se odvolací argumentaci žalobce v zásadě vůbec nevěnuje. Z napadeného rozhodnutí tak nelze zjistit, jak žalovaný posoudil námitku rozporu stavby s Vyhláškou 501, ani jak posoudil argumentaci snížením pohody bydlení. Napadené rozhodnutí je tedy rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.
41. Soud tak shrnuje, že i pokud by odhlédl o výše popsaného procesního pochybení žalovaného č. 1 (viz body 33 a 34 rozsudku), nemohlo by napadené rozhodnutí obstát, jelikož se ani ono, ani potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování, nevypořádalo s argumentací žalobce. Vzhledem k výše uvedenému se pak otázkou souladu stavby s územním plánem, s estetickými a urbanistickými požadavky, s Vyhláškou 501, stejně jako s otázkou pohody bydlení nemůže zabývat ani soud, jelikož by postupoval v rozporu se zásadou subsidiarity správního soudnictví (§ 5 s. ř. s.). Ze stejného

důvodu se soud nemohl zabývat ani argumenty stavebníka, jelikož jeho sebekvalitnější argumentace během soudního řízení nemůže zhojit shora popsané zásadní vady postupu správních orgánů. K tomu soud doplňuje, že nepřehlédl, že námitka nepřezkoumatelnosti byla formulována velmi obecně – žalobce příliš neupřesnil, které námitky pokládá za nevypořádané. Nicméně, jelikož napadené rozhodnutí neobsahuje v zásadě žádnou přezkoumatelnou argumentaci, je i poměrně obecná žalobní námitka dostatečná. Pokud pak žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, čímž porušily zákaz legality a také porušily zásadu zákazu zneužití správního uvážení, tak tato námitka byla i v žalobě úzce provázána s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí a soud se jí proto samostatně nevěnuje.

42. Žalobce dále namítal, že nebylo dostatečně odůvodněno, proč správní orgány doručovaly veřejnou vyhláškou. K této námitce však žalobce postrádá aktivní věcnou legitimaci. Účelem doručování je umožnit účastníkům seznámit se s obsahem rozhodnutí a mít tak možnost proti němu včas a kvalifikovaně brojit. Tohoto účelu bylo v případě žalobce zjevně dosaženo, jelikož proti rozhodnutí stavebního úřadu podal včasné a kvalifikované odvolání a proti napadenému rozhodnutí podal včasnou a kvalifikovanou žalobu. Případné vady v procesu doručování (ať již jde o zvolenou formu či o její zdůvodnění) se tak žalobce na jeho právech nijak nedotkly. Soud se dále nezabýval argumentací osoby zúčastněné na řízení č. 3, jelikož otázka, zda jí bylo doručováno řádně, leží mimo předmět řízení vymezený uplatněnými žalobními body. Osoba zúčastněná na řízení měla možnost podat proti napadenému rozhodnutí samostatnou žalobu, v níž by uvedenou argumentaci uplatnila, což však neučinila a soud se touto argumentací v nyní projednávané věci nemůže zabývat.

43. Žalobce (vedle žaloby proti napadenému rozhodnutí), navrhl rovněž zrušení části územního plánu, vydaného žalovaným č. 2). Soud však dospěl k závěru, že k projednání tohoto návrhu nejsou splněny podmínky řízení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. 10. 2022, č. j. 4 Ao 7/2021 – 179, *„Zároveň je zřejmé, že rozšířeným senátem připuštěný incidenční návrh na zrušení aplikovaného opatření obecné povahy, který lze podat ve zvláštní lhůtě, má akcesorickou povahu, tzn. že jeho projednatelnost je závislá na tom, zda žaloba ve správním soudnictví proti úkonu správního orgánu aplikujícímu opatření obecné povahy byla podána a zda pro rozhodnutí o ní je potřebné rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Tuto akcesorickou povahu incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy zmínil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 14. 5. 2021, č. j. 5 As 430/2019–32, v němž vysvětlil, že řízení o „abstraktním“ návrhu a o „incidenčním“ návrhu na zrušení opatření obecné povahy jsou zcela samostatná a navzájem na sobě nezávislá. Zároveň z uvedeného rozsudku vyplývá, že žaloba proti aplikujícímu úkonu má*

sloužit jako „podvozek“ pro (incidenční) návrh na zrušení opatření obecné povahy, tj. má být mezi nimi jasná obsahová provázanost. Ta by nebyla dána, pokud by např. navrhovatel incidenčního přezkumu ve společně podané žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu vůbec neuplatnil žalobní bod týkající se v návrhu turzené nezákonnosti aplikovaného opatření obecné povahy. Akcesoričnost incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy by nepochybně nebyla dána ani tehdy, pokud by řízení o žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu bylo skončeno procesním způsobem (např. zastavením řízení pro nezaplacení soudního poplatku, odmítnutím apod.).

Nejvyšší správní soud ovšem má za to, že akcesoričnost incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy není dána ani za specifické situace, kdy je zjevné, že rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vůbec nemůže jakkoli ovlivnit výsledek řízení o žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu, resp. ani právní názor soudu případně vyslovený ve vyhovujícím rozsudku. Tak tomu může být i tehdy, pokud správní soud žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu vyhoví ze zcela jiných důvodů, než je tvrzená nezákonnost opatření obecné povahy, přičemž je nepochybné, že rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy za dané situace již nemůže jakkoli ovlivnit právní postavení navrhovatele. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem vysloveným v komentáři k soudnímu řádu správnímu (Černín, K. in: Kühn, Z, Kocourek, T.: a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 868 – 870). Tam se uvádí: „Za jakých okolností se má soud vůbec věcně zabývat návrhem na incidenční přezkum? S ohledem na akcesorickou povahu návrhu na incidenční přezkum tak podle mého názoru nemusí činit v případě, že výsledek řízení o žalobě vůbec není závislý na posouzení zákonnosti opatření obecné povahy. (...) Soud by měl podle mého názoru návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy odmítnout také tehdy, pokud v řízení o žalobě proti rozhodnutí dospěje k názoru, že rozhodnutí musí zrušit pro nezákonnost, která však s opatřením obecné povahy nijak nesouvisí. Jestliže bylo např. územní rozhodnutí o umístění stavby vydáno v rozporu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu nebo v rozporu s obecnými požadavky na využití území, pak by bylo nadbytečné zabývat se v této fázi řízení tím, zda navíc nebylo vydáno též na základě nezákonného regulativu obsaženého v (incidenčně) napadeném územním plánu. V novém řízení totiž bude muset správní orgán posoudit, zda vůbec bude možné stavbu do území umístit s ohledem na obsah závazného stanoviska, resp. na úpravu v prováděcí vyhlášce, a pokud to možné nebude, k aplikaci napadeného opatření obecné povahy už v daném případě znovu nedojde. Jestliže opatření obecné povahy naopak použito bude, žalobce tomu pochopitelně bude moci čelit novým incidenčním návrhem na jeho přezkum (srov. obdobně rozsudek NSS 7 As 2/2007-119), neboť pak již budou podmínky řízení splněny. Poněkud složitá z hlediska ekonomie řízení může být situace, kdy důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí spočívá v jeho nepřezkoumatelnosti nebo ve vadách předcházejícího řízení. Tady bude vskutku záležet na konkrétní skutkové konstelaci. Jestliže nebude jasné, zda v novém řízení dojde k aplikaci opatření obecné povahy, pak není důvod, aby soud aktivisticky posuzoval jeho zákonnost. (...) Odvolat se na akcesoritu návrhu na zrušení opatření obecné povahy a odmítnout jej může soud vskutku jen tam, kde by reálně hrozilo, že ke zrušení opatření obecné povahy dojde bez vztahu k (primárně) napadenému správnímu rozhodnutí“.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že akcesoričnost návrhu na zrušení opatření obecné povahy, tj. jeho reálný význam pro rozhodnutí o žalobě proti úkonu správního orgánu, kterým bylo opatření obecné povahy vůči navrhovateli použito, je zvláštní podmínkou řízení o incidenčním návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Pokud je zjevné, že tato podmínka řízení není splněna, je namísto takový návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“.

44. V projednávané věci soud shledal jednak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nepřezkoumatelnost závazných stanovisek orgánů územního plánování a podstatnou procesní vadu týkající se absence stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování (viz výše). Napadené rozhodnutí tak nemůže obstát bez ohledu na zákonnost územního plánu. Zároveň soud dodává, že jelikož soulad stavby s územním plánem nebyl v projednávané věci řádně posouzen, nelze mít za jisté, že otázka zákonnosti územního plánu

bude pro žalobce nadále významná. Její posuzování by v tuto chvíli tedy bylo předčasné a v rozporu s principem akcesority incidenčního přezkumu opatření obecné povahy.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. S ohledem na výše uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil, aniž nařizoval jednání, podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný v dalším řízení v první řadě obstará nové stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování, které se přezkoumatelným způsobem vypořádá s argumentací žalobce. Jelikož soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nezabýval se proto jednotlivými námitkami věcně, neprovedl pro nadbytečnost ani důkazy směřující k věcné podstatě jednotlivých námitek. Pokud jde o návrh na zrušení územního plánu, soud jej v souladu se shora uvedenou argumentací podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci vůči žalovanému č. 1 plný úspěch, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení, které představují zaplacené soudní poplatky (za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) ve výši 4 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. a dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náklady sestávají z odměny za zastoupení za tři účelné úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a sepsí repliky) ve výši 3 100 Kč za úkon podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, náhrady hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhrady daně z přidané hodnoty v sazbě 21 % z částky 10 200 Kč, tj. 2 142 Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem DPH. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 342 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
47. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným č. 2 rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., jelikož žaloba (návrh) byla odmítnuta.
48. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž by jim nějaké náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. července 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu